

PO ZMIANIE W GABINECIE.

Zmiana w gabinecie nie znalazła w opinii większego zainteresowania. Przyjęto ją naogół jako drobny fakt, z którego trudno wywnioskować dalej idące wnioski. Nawet pierna sanacyjna nie potrafiła zmiany tej ubrać w bardziej frapującą dekorację, choć nie brak w tym kierunku wysiłków. Powtarza się przytem argumenty niczaraz słyszane już i mało przemawiające do wyobraźni. Tak np. „Il. Kurjer Codzienny” przepowiada, że zmiana ta oznacza

w polityce wewnętrznej zdecydowany kurs wobec obecnego Sejmu, który w drodze konstytucyjnej zostanie rozwiązany. Co za tem idzie, rozpisane będą nowe wybory.

Rząd marszałka Piłsudskiego — mówią dalej nam informatorzy — ma być rządem silnej ręki i wystąpi jaknajbardziej kategorycznie przeciw akcji stronnictw opozycyjnych.

W sprawach natury zasadniczej Rząd marszałka Piłsudskiego zechce po sobie pozostawić uregulowane zagadnienia ustrojowe.

Najciekawszym jest argument wspomnianego dziennika, że

Marszałek Piłsudski bierze na siebie odpowiedzialność, iż z trudności, w jakich znaleźliśmy się — sam kraj wyprowadzi.

Co z pożyczką zagraniczną?

Trudności te wynikają głównie z kryzysu gospodarczego, który gabinet p. Sławka starał się załagodzić przez zaciągnięcie pożyczki zagranicznej, co się mu nie udało. Czy się to uda obecnie? Na czem bowiem polega zmiana?

Nie zamierzamy wnikać — pisze „Kurjer Poznański” — jakie są np. osobiste stosunki między p. Sławkiem a p. Matuszewskim, na konieczność współpracy z którym położył szczególny nacisk p. Piłsudski, gdy mu zaproponowano prezesurę Rządu. Obojętne jest dla ogółu pytanie, czy p. plk. Sławek znalazł się w stanie niechęci i czy z kolei szczególni względami cieszy się adiutant Piłsudskiego p. plk. Beck. W państwach absolutnych znane były rewolucje pałacowe. Nie chcemy przypuszczać, że w Polsce mamy tylko przesilenie „pałacowe”.

Niewiadomo zresztą, jak się rozwinie sytuacja w państwie.

Czy mierzymy do rozwiązania Sejmu, do rzędu „gospodarczego”, czy też do jakichś nowych komplikacji? Czy mamy do czynienia z ostatnią stawką „sanacji”? Jedno jest pewne: państwo potrzebuje spokoju, zgodnej współpracy wszystkich swoich władz, zaprzestania walki z Sejmem i społeczeństwem, zlikwidowania systemu policyjnego, skończenia z zagadkami, które nie nie ukrywają. Tego nam nie dają rządy pomocowe, tego nam nie da ani p. Beck, ani p. Piłsudski.

Tak też osądza sytuację zagranicą. I dlatego, zmieniając osoby, „sanacja” nie uzyska tak potrzebnego jej kredytu zagranicznego. Państwo odzyska zaufanie wówczas, o ile rządy jego opierać się będą na zdrowych siłach narodowych i na jasnym, konsekwentnym programie. Wobec wielkich wydarzeń, jakich jesteśmy świadkami, drobne zmiany personalne nie stanowiłyby żadnej treści.

Bez obstrukcji.

Swoiste wnioski ze zmiany snuje organ frakcji rewolucyjnej „Przedświt”, który sobie wyobraża mniej więcej, że obecnie nastał czas udzielenia subwencji tylko między senatorów. To oryginalne wypowiedzenie się brzmi w formie propozycji:

Zamówienia państwowe nie mogą być sprzętem wojennym dla walczącej z państwotwórczymi pracami armii opozycyjnej!

Z budżetu państwowego nie wolno nadal zasilać stowarzyszeń, biorących aktywny udział w walce z pomocowymi rządami, jak to wskutek nadmiaru liberalizmu czyni się obecnie! Względem do dobro państwa, wychowanie społeczeństwa, domagają się zmiany dotychczasowych metod. Jeżeli stan obecny nie ulegnie zmianie — trudności rządzenia będą coraz większe. Jeszcze czas skończyć ze zbytkiem liberalizmu i łagodności.

Trzy możliwości.

„ABC” widzi trzy możliwości wynikające z zapowiedzianej zmiany w polityce wewnętrznej, które nastąpiłyby nie wcześniej, niż w połowie września.

Wtedy Rząd miałby do wyboru teoretycznie 5 możliwości.

1) prowadzenie w dalszym ciągu „gry” z niedającym się przewidzieć „posunięciami”, a więc utrzymanie obecnej sytuacji, którą nawet prasa sanacyjna nazywa „zamętami”;

2) odwołanie się do społeczeństwa za pomocą rozwiązania Sejmu i rozpisania nowych wyborów;

3) wyjście „przeciwnie” związane z faktem

istnienia projektu zmiany Konstytucji, opracowanego przez min. Cara.

O tem, że p. min. Car w porozumieniu z czynnikami decydującymi opracował nowy projekt zmiany Konstytucji, donosiliśmy, jako jedyne pismo w Polsce, już przed dwa ma tygodniami. Jakim celem ma służyć ten projekt, którego treść jest zachowana w najsilniejszej tajemnicy, nie wiadomo. Wiadomo nam tylko, że miał być ukończony „koniecznie” przed końcem sierpnia. Do ewentualnych konsekwencji, związanych z faktem istnienia tego projektu przywiązują wielkie nadzieje zarówno konserwatyści sanacyjni, jak i grupa „Nowej Kadrowej”, która stale doradza okrojowanie Konstytucji.

W chwili cięższego kryzysu...

„Robotnik” przypomina, że gdy marsz. Piłsudski w dniu 1 lipca 1928 roku złożył urząd premiera, wówczas oświadczył, że wyraził p. Prezydentowi gotowość objęcia ponownie kierownictwa Rządu w chwili cięższego kryzysu.

Polska przechodzi więc w chwili obecnej

— w pojęciu marsz. Piłsudskiego — cięższy kryzys. Po 4 i pół latach swoich rządów Piłsudski sam uznaje, że przeżyliśmy cięższy kryzys. Podejmując obecnie kierownictwo Rządu, Piłsudski staje na gruzach swojej własnej polityki z 4 zgór lat.

A dalej:

A ponieważ niema mowy, żeby Piłsudski zszedł z obranej drogi, przeto nazwisko jego ma posłużyć jako straszak dla swoich i obcych. Rządy pomocowe wygrały już wszystkie atuty, jakie miały w rękę, a wynik jest ten, że Piłsudski musi dziś ratować „system” od swoich własnych rządów. Obóz rządzący, a może i sam Piłsudski, zdaje się być mniemania, że na sam dźwięk nazwiska Piłsudskiego, jako premiera, opozycja zapadnie się w nieość, a zagranica zmieni radykalnie swój stosunek do Polski.

Zbyteczna tłumaczyć że jest to złudzenie, szkodliwe przedewszystkiem dla obozu rządzącego.

Wreszcie — według „Robotnika” — szczególne wyróżnienie ministra skarbu, z którym marsz. Piłsudski obojęcali specyjalnie rozmawiał, nie uwa niepokojące wspomnienie o doświadczeniu... b. ministra Czechowicza.

SOWIECKA MISJA HANDLOWA ZAMASKOWANĄ EKSPOZYTURĄ SZPIEGOSTWA.

BERLIN, 26.8. — Były szef sowieckiej misji handlowej w Wiedniu Samojłow ogłasza w berlińskim „Rulu” rewelacje na temat działalności sowieckiej misji handlowej w Warszawie.

W roku 1924 G. P. U. zażądało przeprowadzenia rewizji w towarzystwie „Brytopol”, w którego rękę spoczywał wówczas handel polsko-sowiecki, twierdząc, iż urzędnicy towarzystwa wyszukują swe stanowisko dla popierania kontrrewolucji w Sowietach.

Do Warszawy wysłana została komisja, w której uczestniczył również Samojłow. Komisja ta stwierdziła, w ciągu miesięcznych badań, że wszystkie zarzuty G. P. U. są bezpodstawne.

Ujawniono, że w przeciwnieństwie do buchalterji „Brytopol”, księgowość sowieckiej misji handlowej zawiera wiele niedokładności. Okazało

się, że urzędnicy misji kupowali od „Brytopol” towary po cenie wyższej, niż na rynku warszawskim.

Za to oczywiście otrzymywali sowite łapówki.

W tym czasie misja sowiecka przeprowadzała się z ulicy Kopernika na Marszałkowską 115.

W związku z tem Samojłow zwrócił uwagę, że niejakimiu Hliniczowi wypłacono większą sumę, rzekomo za wynalezienie lokalu. Przewodniczący misji handlowej Miaszkow wyjaśnił Samojłowu, na zwróconą przez niego uwagę, że Hlinicz otrzymał pieniądze te, za jakieś usługi polityczne, a nie za dostarczenie lokalu.

Komisja wydała ujemną opinię o stanie spraw sowieckiej misji handlowej, wobec czego Miaszkow został odwołany, a na jego miejsce mianowano Nazareniusa.

W 1925 roku Samojłow przybył do Warszawy, aby zastąpić nieobecnego chwilowo Nazareniusa. Podczas pełnienia obowiązków szefa misji handlowej w Warszawie Samojłow stwierdził, iż

Hlinicz jest szpiegiem, pozostającym na usługach sowieckiej misji handlowej.

Pozycje w księgach odnoszące się do wypłat Hlinicza za transakcje handlowe, były zamaskowanem wynagrodzeniem za usługi szpiegowskie, wypłacane na polecenie posła sowieckiego Wojkowa.

Pewnego dnia do służbowego gabinetu Samojłowa

wpadł błąd sekretarz misji handlowej Djakonow, który rzucając na stół wypełnioną teczkę,

oświadczył, że przed chwilą odwiedził misję Hlinicz i zostawił tę teczkę, zawierającą materiały szpiegowskie, gdyż obawiał się, że policja polska jest już na jego tropie.

Samojłow odmówił przyjęcia tejeczki, tembardziej że misji nie przysługiwało prawo eksterytoralności.

Zadzwoił więc do poselstwa sowieckiego, skąd natychmiast przybył urzędnik i teczkę zabral.

Samojłow udał się następnie do charge d'affaires Arkadjewa, który zastępował Wojkowa, i zaprotestował przeciwko wciąganiu misji handlowej do akcji szpiegowskiej prowadzonej przez poselstwo.

Po powrocie do Warszawy Wojkow wezwał do siebie Samojłowa i groząc mu rozstrzelaniem oświadczył, iż postąpił bardzo nieoględnie, wtajemnicząc Arkadjewa do sprawy Hlinicza, która miała pozostać tajemnicą przed nim.

Samojłow pisze dalej, iż pomiędzy Nazareniusem a Wojkowem istniały ciągłe zatargi na temat opłacania szpiegów ze szkatuły misji handlowej.

Wojkow domagał się nieraz wypłacania rozmaitym ludziom kilku a nawet kilkunastu tysięcy dolarów za usługi szpiegowskie.

Nazarenius odmawiał, wreszcie musiał się zgodzić na żądania Wojkowa, gdyż w praktyce sowieckich placówek dyplomatycznych wydawanie pieniędzy misyj handlowych na cele polityczne było zjawiskiem normalnem i wszędzie praktykowanym.

Dr. K. Suchodolski

Ordynator Szpitala Sieleckiego
CHOROBY KOBIECE

powrócił

przyjmuje: 4 i pół — 6 i pół popoł.
Sosnowiec, Warszawska 6. Tel. 4-20.

